

Arrest

nr. 254 665 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas correct weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te Takoradi op 20.04.1991.

Op 01.07.2016 legde verzoekende partij een aankomstverklaring af bij de gemeente Hooglede.

Op 19.07.2016 deelde het Departement Werk & Sociale Economie per brief mee dat de arbeidsvergunning voor verzoekende partij geweigerd werd.

Op 17.05.2017 deelde de gemeente Hooglede mee dat verzoekende partij bezig was om de nodige documenten te verzamelen om een wettelijke samenwoning te kunnen afsluiten.

Op 07.08.2017 werd een verklaring van wettelijke samenwoning gedaan door verzoeker en dhr. J. R.

Op 10.11.2017 legde verzoeker opnieuw een aankomstverklaring af bij de gemeente Hooglede.

Op dezelfde datum diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner, dhr. J. R.

Op 25.05.2018 bekwam verzoeker een F-kaart op basis van de wettelijke samenwoning.

Op 24.01.2019 werd de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Op 22.02.2019 werd verzoeker verzocht om extra documenten voor te leggen in het kader van het onderzoek naar het behoud van zijn verblijfsrecht. Op 27.06.2019 werd deze brief aan verzoeker betekend.

Op 11.06.2019 trachtte verzoeker het Belgisch kind, L. S., te erkennen.

Op 10.09.2019 meldde de stad Brugge dat de erkenning niet geakteerd kon worden.

Op 27.05.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die op 23.06.2020 aan verzoeker werd betekend."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voegt hieraan toe dat de verzoekende partij over een Italiaanse verblijfskaart beschikte bij zijn aankomst in België en dat zij op 14 juli 2017 voor de tweede maal een aankomstverklaring aflegde. De verzoekende partij reisde naar eigen zeggen regelmatig naar Italië en legde een derde aankomstverklaring af op 10 november 2017.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020, met kennisgeving op 23 juni 2020, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bestreden beslissing kent de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner, R. J. (RR: ...) na indiening van een bijlage 19ter op 10.11.2017. Het verblijfsrecht werd erkend op 25.05.2018 middels afgifte van een F-kaart. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd de wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 07.08.2017 reeds stopgezet op 24.01.2019. Uit het dossier blijkt dat er al sinds mei 2018 reeds sprake is van een feitelijke scheiding.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 22.02.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 27.06.2019, daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Attest OCMW Oostkamp dd. 27.06.2019: geen steun

- Inburgeringscontract dd. 26.07.2018

- Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene bij BVBA C. W. W. en bijbehorende loonfiches alsook loonfiches van tewerkstelling bij Q. M&M BVBA

De aan betrokkene op 27.06.2019 betekende brief stelde voorts: 'Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.' Er werden tot op heden geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd

afgesloten op 07.08.2017 en werd reeds beëindigd op 24.01.2019. Het koppel woont bovendien niet meer feitelijk samen sinds mei 2018. Het einde van de relatie met de Belgische referentiepersoon wordt nergens door betrokkene betwist, zij zijn elk vanaf dan hun eigen weg gegaan. Er is dus geen sprake van 3 jaar wettelijke samenwoning.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Hoewel betrokkene hieromtrent zelf niets voorlegt, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier blijkt dat er intussen een procedure tot erkenning van een Belgisch minderjarig kind, S. L. (RR: ...), werd opgestart. Inmiddels is ook omtrent deze voorgenomen erkenning uitsluitend: de burgerlijke stand te Brugge heeft op 10.09.2019 besloten tot weigering van de erkenning van het kind. Er kan niet blijken dat betrokkene in beroep zou zijn gegaan tegen deze beslissing. Voormelde uitzonderingsgrond is dus niet van toepassing.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4°, daaromtrent werd evenmin wat voorgelegd, noch kan een schrijnende situatie blijken uit het dossier. In het kader van de feitelijke scheiding van betrokkene en referentiepersoon werden betrokkene, referentiepersoon en zijn nieuwe partner verhoord door de politie (PV dd. 22.01.2019 en navolgende). Ook uit dit verhoor van betrokkene kan geen schrijnende situatie blijken. Deze uitzonderingsgrond lijkt dus evenmin van toepassing te zijn. Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor bij BVBA C. W. W. en bijbehorende loonfiches alsook loonfiches van tewerkstelling bij Q. M&M BVBA. Echter, het hebben van een job met bijbehorend loon, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst (Italië) of origine (Ghana) – naar keuze – kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene blijkt bovendien een verblijfskaart gehad te hebben in Italië omwille van werkdoeleinden, hetgeen voormelde conclusie staft.

Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 10.11.2017, bijlage 19) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Betrokkene legt alvast niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het is dus redelijk te stellen dat de banden met België in elk geval niet kunnen opwegen ten opzichte van die met het land van herkomst of origine, alwaar hij zeker 25 jaar verbleef, opgroeide, gewerkt heeft, ... Uit het onderzoek naar aanleiding van de voorgenomen erkenning van het Belgisch minderjarig kindje S. L. blijkt dat dit niet binnen de gestelde termijn afdoende kon worden gevoerd gelet op het verblijf van betrokkene in het buitenland. Ook dit gegeven staft de verbondenheid van betrokkene met het land van herkomst/origine of elders.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een attest van het OCMW Oostkamp dd. 27.06.2019 voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen steun geniet/genoten heeft en een inburgeringscontract dd. 26.07.2018. Er werden echter geen attesten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene het inburgeringstraject en Nederlandse lessen ook daadwerkelijk heeft gevolgd. Voor zover hij het traject zou hebben afgerond dient bovendien opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg, met het bewijs geen steun van de sociale bijstand te ontvangen en voormeld inburgeringscontract, niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote

moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, de gezinshereniging is achterhaald. Dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De wettelijke samenwoning werd inmiddels stopgezet. Voorts is er nergens in het dossier enige blij van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Betrokkene stelt met betrekking tot S. L., de Belgische waar hij kortstondig mee gezamenlijk gevestigd was, dat zij slechts een kennis is, en de erkenning van het kind S. L. werd geweigerd. Betrokkene staat tot op heden ook nog steeds als alleenstaande geregistreerd in het Rijksregister.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“- Schending van artikel 42quater Vreemdelingenwet;

- Schending van artikelen 22bis en 22 iuncto 191 Grondwet;

- Schending artikelen 3 IVRK; - Schending van artikel 8 EVRM;

- Schending van artikelen 7 en 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

- iuncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens 3 van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

* * *

Artikel 42quater, §1 Vw stelt als volgt:

Art. 42quater. §1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk; 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker stelt de bestreden beslissing als volgt (stuk1):

« Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Hoewel betrokkene hieromtrent zelf niets voorlegt, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier blijkt dat er intussen een procedure tot erkenning van een Belgisch minderjarig kind, S. L. (RR: ...) 4 werd opgestart. Inmiddels is ook omtrent deze voorgenomen erkenning uitsluitend: de burgerlijke stand te Brugge heeft op 10.09.2019 besloten tot weigering van de erkenning van het kind. Er kan niet blijken dat betrokkene zou ingegaan zijn tegen deze beslissing. De voormelde uitzonderingsgrond is niet van toepassing.

(...)

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor bij BVBA C. W. W. en bijbehorende loonfiches alsook loonfiches van tewerkstelling bij Q. M&M BVBA. Echter, het hebben van een job met bijbehorend loon, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om min of meer menswaardig bestaan te leiden. (...) Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, de gezinshereniging is achterhaald. Dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De wettelijke samenwoning werd inmiddels stopgezet. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt, noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Betrokkene stelt met betrekking tot S. L., de Belgische waar hij kortstondig mee gezamenlijk gevestigd was, dat zij slechts een kennis is, en de erkenning van het kind S. L. werd geweigerd. Betrokkene staat op heden ook nog steeds als alleenstaande geregistreerd in het Rijksregister.” (stuk 1)

Dienst Vreemdelingenzaken gaat aldus volledig voorbij aan het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarig kind L. S., louter en alleen omwille van het feit dat de erkenning destijds geweigerd werd.

Evenwel doet het gebrek aan erkenning geen afbreuk aan de familieband tussen verzoeker en diens kind. Immers valt de band tussen een kind en diens ouders onder de toepassing van de bescherming van het gezinsleven, vanaf het moment van de geboorte (EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94) en is het vaststaande rechtspraak van het EHRM dat ook de facto familiebanden worden beschermd door artikel 8 EVRM. Dit betekent dat er enkel feitelijk sprake is van een gezinsleven (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z/Verenigd Koninkrijk, § 36; EHRM 1 juni 2004, nr. 45582/99,

L./Nederland, § 35). Hierbij is het niet vereist dat men samen woont, zolang er afdoende emotionele en affectieve banden bestaan die wijzen op een effectief gezinsleven (EHRM, Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996, § 35).

Ondanks dat het vaderschap van verzoeker ten aanzien van diens kind op heden nog niet geregistreerd werd, dient deze aldus wel degelijk mede in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van de gezinssituatie conform artikel 42quater, §1, derde lid Vw en artikel 8 EVRM. Immers neemt verzoeker actief diens vaderrol op ten aanzien van kind Lionel, hetgeen ook wordt aangetoond middels de vele foto's zoals gevoegd onder stuk 8. Aldus staat niet ter discussie dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en diens kind.

Alwaar in casu dit gezinsleven volledig buiten beschouwing gelaten wordt met als enkele reden dat de erkenning werd geweigerd, maakt de bestreden beslissing een manifeste schending van artikel 42quater, §1, derde lid Vw en het recht op bescherming van het gezins- en familieleven zoals vervat in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie uit, iuncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien wordt er tevens ook geheel in strijd met artikel 3 IVRK, de artikelen 22bis en 22 iuncto 191 Gw., en artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie op geen enkele manier rekening gehouden met de belangen van het minderjarig kind.

Nochtans stelt artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt zeer duidelijk:

“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het spreekt voor zich dat onderhavige beslissing niet in het belang is van verzoekers kind, alwaar verzoeker alleenstaande is en hij hierdoor niet meer zal kunnen werken, hetgeen hem in de problemen zal brengen om zijn kind te onderhouden.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2. De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42quater van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 22bis en 22 iuncto 191 van de Grondwet;*
- artikel 3 IVRK;*
- artikel 8 EVRM;*
- de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden daar hij meent dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven met zijn beweerde minderjarig kind L. S. en met de belangen van dit minderjarig kind.

Verzoekende partij houdt voor dat de in art. 47quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen niet op afdoende wijze onderzocht werden.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In casu werd verzoekende partij op 25.05.2018 in het bezit gesteld van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn toenmalige Belgische wettelijke samenwonende partner, dhr. J. R. (R.R.: ...).

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Minister naar het gevoerde onderzoek waaruit gebleken is dat de wettelijke samenwoning reeds werd stopgezet op 24.01.2019 en dat er reeds sprake zou zijn van een feitelijke scheiding sinds mei 2018.

Verzoekende partij betwist de voormelde motieven niet.

De gemachtigde van de Minister oordeelde vervolgens geheel terecht dat zij het recht heeft om overeenkomstig art. 47quater van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij.

Per brief van 22.02.2019 – betekening gebeurde op 27.06.2019 – werd aan verzoekende partij de mogelijkheid geboden om alle dienstige stavingstukken over te maken.

De voormelde brief vermeldde: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+ kaart.”

Verzoekende partij heeft de volgende stukken voorgelegd:

- attest OCMW Oostkamp dd. 27.06.2019: geen steun;
- Inburgeringscontract dd. 26.07.2018;
- Arbeidsovereenkomst op naam van verzoeker bij BVBA C. W. W. en bijbehorende loonfiches alsook loonfiches van tewerkstelling bij Q. M&M BVBA.

De bestreden beslissing bevat m.b.t. de voormelde stukken de volgende motivering:

(...)

Verzoekende partij betwist niet dat zij enkel de voormelde stukken heeft voorgelegd. Zij betwist evenmin dat er uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de stukken die zij destijds aan de gemachtigde van de Minister ter kennis heeft gebracht.

In de mate dat verzoekende partij afbreuk tracht te doen aan de voormelde motieven van de bestreden beslissing door te verwijzen naar het gezinsleven met zijn beweerde minderjarig kind – situatie die reeds door de gemachtigde van de Minister werd beoordeeld –, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij klaarblijkelijk een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

In de mate dat verzoekende partij in kader van onderhavig annulatieberoep een aantal nieuwe stukken voorlegt nl. een schrijven ter bevestiging van een afspraak voor het DNA-onderzoek en foto's van verzoeker en zijn beweerde zoon, laat verweerder gelden dat dit document nooit eerder aan de gemachtigde van de Minister ter kennis werd gebracht. Nochtans werd in de brief dd. 22.02.2019 zeer duidelijk vermeld dat verzoekende partij alle relevante wijzigingen van haar situatie moest doorgeven (zie supra).

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met het voormelde document.

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder benadrukt dat dit document geen ander licht werpt op de door de gemachtigde van de Minister gemaakte beoordeling.

Verzoekende partij wist derhalve zeer goed dat zij, indien zij over nieuwe stukken zou beschikken, zij ertoe gehouden was om deze stukken aan de gemachtigde van de Minister over te maken.

Het gaat dan ook niet op voor verzoekende partij om zich in kader van de onderhavige annulatieprocedure te beroepen op stukken waarvan zij nagelaten heeft om deze tijdig – d.i. dus alvorens de bestreden beslissing genomen werd – aan de gemachtigde van de Minister ter kennis te brengen.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van art. 8 EVRM.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat er in de bestreden beslissing geen afdoende belangenafweging werd gemaakt die de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden, laat

verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet strookt met de motieven van de bestreden beslissing.

Op basis van de door verzoekende partij voorgelegde stukken kwam de gemachtigde van de Minister tot het volgende besluit:

(...)

In de mate dat verzoekende partij zich wenst te steunen op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die zij in België zou hebben opgebouwd en op de beweerde relatie met zijn partner en minderjarig kind, laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij nagelaten heeft om eventuele stukken die haar beweringen staven aan de gemachtigde van de Minister voor te leggen. Met dit betoog kan dan ook geen rekening worden gehouden (zie supra).

Ten overvloede laat verweerder gelden dat art. 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM.

Terwijl verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een beschermenswaardige relatie zou hebben met de beweerde partner en minderjarig kind.

Een loutere verwijzing naar hun bestaan volstaat daartoe geenzins.

Verzoekende partij faalt in de op haar rustende bewijslast.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 11, § 2, juncto art. 10 Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Bovendien werd het verblijfsrecht van verzoekende partij ingetrokken gelet op de breuk met zijn echtgenote, zodat de initiële reden van zijn verblijfsrecht ook volledig wegviel.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privéleven zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De verweerder laat gelden dat verzoekende partij de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwetgeving dient te volgen en dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Naar analogie dient er te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

"Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken".(R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008)

De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het privéleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen verbod in voor verzoekende partij om het Belgische

grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt louter vast dat verzoekende partij niet langer beantwoordt aan de voorwaarden voor gezinshereniging en dat hij dus niet langer een recht van verblijf van meer dan drie maanden kan behouden. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekende partij terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst óf dat hij niet terug zou kunnen keren naar België op een ogenblik dat hij wél voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat verzoekende partij niet langer in het bezit kan zijn van een F-kaart, daar hij niet langer aan de voorwaarden ter zake voldoet.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de Minister dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privéleven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden met het feit dat hij in België tewerkgesteld is en hier hechte banden heeft en zijn privéleven heeft, doen geen afbreuk aan het feit dat de inmenging beantwoordt aan de bij art. 8 EVRM gestelde voorwaarden, zeker nu uit de bestreden beslissing blijkt dat bij het nemen van de beslissing rekening werd gehouden met het alle voorgeschreven humanitaire elementen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende te worden ingetrokken.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De verweerder is de mening toegedaan dat het eerste onderdeel van het tweede middel van de verzoekende partij niet ernstig is.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het hoger belang van het kind kunnen om dezelfde redenen evenmin worden aangetoond.

Verzoekende partij beroept zich in dit kader op een vermeende schending van artikelen 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). Hij stelt dat een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarige zoon een onevenredige inmenging zou zijn.

De vraag stelt zich welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel, nu de vordering niet namens het kind werd ingesteld (R.v.St. 9 november 1994, nr. 50.131).

Zie ook:

“De bestreden beslissingen zijn geen “maatregelen betreffende kinderen” in de zin van artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag, doch maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde. Het gegeven dat de in casu bestreden beslissingen bepaalde neveneffecten kunnen hebben waardoor ook het kind van verzoekers wordt geraakt – in de zin dat het ofwel niet permanent met een ouder zal kunnen samenleven of dat het verplicht zal zijn met deze ouder elders dan in België te wonen – impliceert niet dat deze beslissingen zonder meer kunnen worden beschouwd als “maatregelen betreffende kinderen” in de zin van artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag en dat verweerder in casu alles zuiver vanuit het standpunt van verzoekers’ kind dient te bekijken. (R.v.V. nr. 179 175 van 12 december 2016)

Verweerder laat verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Aangaande de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet zijn F-kaart heeft verkregen op basis van een relatie met de moeder van het kind, maar op basis van een voormalige andere partner van de verzoekende partij. Het motief dat stelt dat deze relatie is beëindigd, wordt niet betwist.

Ook blijkt dat de verzoekende partij heeft samengewoond met de moeder van het kind van 19 februari 2019 tot 17 april 2019 (zie mailverkeer binnen de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 juni 2019).

Op 12 januari 2019 wordt het Belgisch kind S.L. geboren te Brugge. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij al op 22 januari 2019 verklaarde dat het kind S.L. mogelijk zijn kind is (PV van 22 januari 2019 nr. 0011032019) en dat de moeder van het kind wenste dat de verzoekende partij het kind zou erkennen en dat de verzoekende partij de moeder reeds geruime tijd zou kennen. Verder blijkt uit een mailbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 juni 2019 dat de verwerende partij wist dat de verzoekende partij het kind S.L. wenst te erkennen. De verzoekende partij heeft aldus een aantal aanwijzingen gegeven dat S.L. zijn kind is en dat er goede contacten bestonden tussen haar en de moeder van het kind, waardoor een omgangsrecht van de verzoekende partij met het kind niet kan uitgesloten worden. Op 27 juni 2019 wordt aan de verzoekende partij een brief ter kennis gegeven, bevattende de uitnodiging om informatie over te maken in het kader van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uitdrukkelijk wordt gewezen op de toepassing van artikel 42^{quater}, §4, 3°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt de stukken over die opgesomd zijn in de bestreden beslissing voor 20 juli 2019 maar niet bewijzen aangaande zijn omgangsrecht met het kind. De leeftijd van het kind was op dat ogenblik zeer jong.

Op 10 september 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge de gevraagde erkenning van het kind. De ambtenaar motiveert: “*Blijkens het schrijven van de PZ Het Houtsche d.d. 09.09.2019 kan het verhoor van de heer S immers niet binnen de wettelijke termijn voorzien voor onderzoek afgenomen worden en dit gelet op zijn verblijf in het buitenland.*” Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot erkenning kan doen en een onderzoek naar het vaderschap

kan instellen bij de familierechtbank. Op 22 juli 2020 dient de verzoekende partij haar verzoekschrift in. Op 2 juli 2020 kondigt de raadsman van de verzoekende partij aan dat een DNA-vaderschapsonderzoek zal plaatsgrijpen. Op 3 maart 2021 maakt de raadsman van de verzoekende partij bijkomende stukken over aan de Raad, waaronder de resultaten van het DNA-onderzoek die stellen dat de verzoekende partij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de biologische vader is van het kind S.L., en de procedure ingesteld bij de familierechtbank dat leidde tot het vonnis van de familierechtbank te Brugge van 8 januari 2021 en het proces-verbaal van de zitting van deze rechtbank. Deze stukken vinden hun ontstaan na het nemen van de bestreden beslissing en konden door de verzoekende partij dus niet eerder worden voorgelegd.

De bestreden beslissing motiveert over het kind:

(...)

Hoewel betrokkene hieromtrent zelf niets voorlegt, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier blijkt dat er intussen een procedure tot erkenning van een Belgisch minderjarig kind, S. L. (RR: ...), werd opgestart. Inmiddels is ook omtrent deze voorgenomen erkenning uitsluitend: de burgerlijke stand te Brugge heeft op 10.09.2019 besloten tot weigering van de erkenning van het kind. Er kan niet blijken dat betrokkene in beroep zou zijn gegaan tegen deze beslissing. Voormelde uitzonderingsgrond is dus niet van toepassing.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4°, daaromtrent werd evenmin wat voorgelegd, noch kan een schrijnende situatie blijken uit het dossier. In het kader van de feitelijke scheiding van betrokkene en referentiepersoon werden betrokkene, referentiepersoon en zijn nieuwe partner verhoord door de politie (PV dd. 22.01.2019 en navolgende). Ook uit dit verhoor van betrokkene kan geen schrijnende situatie blijken. Deze uitzonderingsgrond lijkt dus evenmin van toepassing te zijn.

(...)

Uit het onderzoek naar aanleiding van de voorgenomen erkenning van het Belgisch minderjarig kindje S. L. blijkt dat dit niet binnen de gestelde termijn afdoende kon worden gevoerd gelet op het verblijf van betrokkene in het buitenland. Ook dit gegeven staft de verbondenheid van betrokkene met het land van herkomst/origine of elders. (...)

(...) Voorts is er nergens in het dossier enige blij van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Betrokkene stelt met betrekking tot S. L., de Belgische waar hij kortstondig mee gezamenlijk gevestigd was, dat zij slechts een kennis is, en de erkenning van het kind S. L. werd geweigerd. Betrokkene staat tot op heden ook nog steeds als alleenstaande geregistreerd in het Rijksregister.

(...)

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Uit het onderzoek naar aanleiding van de voorgenomen erkenning van het Belgisch minderjarig kindje S. L. blijkt dat dit niet binnen de gestelde termijn afdoende kon worden gevoerd gelet op het verblijf van betrokkene in het buitenland. Ook dit gegeven staft de verbondenheid van betrokkene met het land van herkomst/origine of elders.

(...)”

Uit deze motieven blijkt dat de bestreden beslissing is genomen omdat de erkenning van het kind werd geweigerd. Alhoewel de bestreden beslissing de reden van weigering meldt en uit deze reden niet kan afgeleid worden of de verzoekende partij al dan niet de biologische vader is, negeert de bestreden beslissing volkomen de mogelijkheid dat het kind S.L. wel degelijk de verzoekende partij als vader heeft, wat de verzoekende partij nochtans had kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De overeenstemmende vermoedens van de relatie met het kind (wens tot erkenning, tijdelijk samenwonen met moeder van het kind, goede relatie met het kind) werden genegeerd. Het determinerend motief van de bestreden beslissing in het kader van de toepassing van artikel 42quater, §4, 3°, van de Vreemdelingenwet is dat er geen erkenning is van het kind. Dit blijkt uit het administratief dossier: de verwerende partij was zelf de mening toegedaan dat een toegelaten verblijf van de verzoekende partij zich opdrong indien de erkenning niet was geweigerd. De bestreden beslissing stelt immers uitdrukkelijk dat de voormelde uitzondering (verwijzing naar artikel 42quater, §4, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet) niet van toepassing is omwille van de weigering van erkenning en het gebrek aan beroep hiertegen. Ten overvloede merkt de Raad op dat in deze weigeringsbeslissing wordt gesteld dat een nieuwe aanvraag kan verricht worden en dat de reden van weigering het toenmalig verblijf van de verzoekende partij in het buitenland was zodat het verhoor niet tijdig kon plaatsgrijpen.

Waar de verwerende partij opmerkt: *“In de mate dat verzoekende partij in kader van onderhavig annulatieberoep een aantal nieuwe stukken voorlegt nl. een schrijven ter bevestiging van een afspraak*

voor het DNA-onderzoek en foto's van verzoeker en zijn beweerde zoon, laat verweerder gelden dat dit document nooit eerder aan de gemachtigde van de Minister ter kennis werd gebracht. Nochtans werd in de brief dd. 22.02.2019 zeer duidelijk vermeld dat verzoekende partij alle relevante wijzigingen van haar situatie moest doorgeven (zie supra).”, blijkt uit de data van de hierboven beschreven stukken dat deze niet konden worden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre de verwerende partij stelt dat er geen rekening gehouden mag worden met stukken over de gevolgde procedure die geleid heeft tot het vonnis van de familierechtbank van 4 januari 2021 en het DNA-onderzoek, dat voor het eerst bij de mail van 3 maart 2021 door de raadsman van de verzoekende partij aan de Raad werd overgemaakt, impliceert het aanbrengen van een dergelijk bewijsstuk niet van rechtswege dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Deze stukken kunnen mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen, zoals zij dit eerder heeft verwoord (in dit geval in het proces-verbaal van 22 januari 2019 nr. 0011032019), welk terug te vinden is in het administratief dossier.

Deze stukken dienen slechts tot bewijs van haar eerdere verklaringen. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). De Raad ziet niet in hoe de verzoekende partij had kunnen anticiperen op het gegeven dat louter door de weigering van de erkenning van het kind, met de redenen hierin verrat, ervan uit gegaan werd dat de verzoekende partij geen biologisch kind had.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet stelt:

“§1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

(...)"

Uit deze bepaling kan niet afgeleid worden dat de weigering tot erkenning van een ambtenaar van de burgerlijke stand om de hierboven vermelde redenen de toepassing van artikel 42^{quater}, §4, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet uitsluit. De bestreden beslissing wijst erop dat geen stukken zijn voorgelegd met betrekking tot artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet maar weerhoudt dit motief niet als weigeringsgrond van artikel 42^{quater}, §4, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt correct dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de relatie die de verzoekende partij heeft met haar kind en dat het gebrek aan erkenning niets afdoet aan de band tussen een vader en diens kind terwijl een samenwonen tussen kind en vader niet vereist is om in het kader van artikel 8 van het EVRM van een familieleven te spreken. De verzoekende partij stelt correct dat het hoger belang van het kind niet onderzocht is, wat in het kader van de zorgvuldigheidsplicht (en ten overvloede in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) een tekortkoming is. Het betoog van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk en de verzoekende partij benadrukt terecht dat het hoger belang van het kind primordiaal is.

Verder komt het de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van het bestuur en uit te maken of de vaststelling dat het kind een biologisch kind van de verzoekende partij is, een andere beoordeling vergt.

De feitenvinding is niet geheel correct en een correcte beoordeling kan niet worden vastgesteld.

In de hierboven beschreven mate maakt de verzoekende partij de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, ook in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN